

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 21 sierpnia 1947 roku
w sprawie zasad systemu finansowego.

ROZDZIAŁ PIERWSZY.

Plan finansowy.

I. Państwowy Plan Finansowy stanowi część składową Narodowego Planu Gospodarczego.

II. Celem Planu Finansowego jest koordynacja dyspozycji środkami pieniężnymi dla zaspokojenia potrzeb finansowych Państwa, związków publiczno-prawnych i gospodarstwa narodowego.

III. Państwowy Plan Finansowy łączy i koordynuje następujące plany finansowe:

- 1) budżet państwowy,
- 2) budżet samorządowy,
- 3) plan finansowy przedsiębiorstw państwowych, objętych bezpośrednio budżetem państwowym,
- 4) plan finansowy pozostałych przedsiębiorstw państwowych,
- 5) plan finansowy spółdzielczości,
- 6) plan finansowy obrotu towarowego i usługowego z zagranicą,
- 7) plan sfinansowania inwestycji,
- 8) plan finansowy ubezpieczeń,
- 9) plan finansowy ubezpieczeń społecznych,
- 10) plan finansowy funduszy specjalnych,
- 11) plan kredytowy,
- 12) plan obrotu gotówkowego (kasowy),
- 13) inne plany finansowe, których wyodrębnienie okaże się konieczne.

IV. Obowiązek przygotowania i przedstawienia projektów planów szczegółowych ciąży odnośnie budżetu samorządowego na Ministerstwach: Administracji Publicznej i Ziemi Odzyskanych (Fundusz Samorządowy); planu finansowego przedsiębiorstw państwowych na Ministerstwach, którym te przedsiębiorstwa podlegają; planu finansowego ubezpieczeń społecznych na Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej; planu finansowego funduszy specjalnych na Ministerstwach, przez które te fundusze są administrowane; planu kredytowego i obrotu gotówkowego na Narodowym Banku Polskim; planu finansowego spółdzielczości na Związku Rewizyjnym.

Budżet państwowy, plan finansowy inwestycji i ubezpieczeń oraz plan finansowy obrotów towarowych i usługowych z zagranicą sporządza Ministerstwo Skarbu na podstawie zgłoszeń właściwych resortów i instytucji.

V. Corocznie będą ustalane terminy sporządzania i zatwierdzania szczegółowych planów finansowych i Państwowego Planu Finansowego.

VI. Szczegółowe przepisy dotyczące sporządzania i zatwierdzania planów finansowych wydane zostaną w oparciu o ustawę o gospodarce planowej.

Przepisy te uwzględnią następujące zasady:

a) Ministerstwa i instytucje przewidziane w ustępie IV przedstawiają w oparciu o wytyczne Narodowego Planu Gospodarczego do Ministerstwa Skarbu i Centralnego Urzędu Planowania cyfry wstępne dotyczące planu finansowego na rok następny, które podlegają zatwierdzeniu przez Radę Ministrów. Na podstawie zatwierdzonych przez Radę Ministrów cyfr wstępnych Ministerstwa i instytucje przewi-

dziane w ust. IV ustala cyfry wstępne dla podległych im jednostek gospodarczych, jako podstawę do opracowania ich planów finansowych. Plany te winny być zaopiniowane przez banki w trybie określonym w ustępie XVII. Opracowane i scalone plany finansowe jednostek gospodarczych podlegają przedstawieniu Ministerstwu Skarbu i Centralnemu Urzędowi Planowania.

b) Na podstawie szczegółowych planów finansowych Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Centralnym Urzędem Planowania opracowuje Państwowy Plan Finansowy i włącza go do projektu narodowego planu gospodarczego.

c) Zatwierdzenie planów finansowych poszczególnych jednostek gospodarczych przez jednostkę nadrzędną może nastąpić jedynie po uchwale Rady Ministrów na podstawie uzgodnienia z bankiem finansującym.

VII. Sposób i tryb układania i wykonywania budżetu państwowego określa zasady prawa budżetowego.

VIII. Sposób i tryb układania i wykonywania budżetów samorządowych określi samorządowe prawo budżetowe.

Budżety związków samorządu terytorialnego oparte będą o zasadę pokrywania niedoborów samorządu niższego stopnia przez samorząd wyższego stopnia, niedoborów samorządu wojewódzkiego przez Fundusz Samorządowy dotowany przez budżet Państwa oraz zasadę przelewu nadwyżek budżetów bieżących do samorządowego Funduszu Inwestycyjnego.

ROZDZIAŁ DRUGI.

Zasady planowej gospodarki finansowej.

IX. Państwowy Plan Finansowy oraz każdy plan szczegółowy winny być zbilansowane w zakresie zapotrzebowania środków pieniężnych (wydatków), oraz źródeł pokrycia (dochodów).

X. Odnośnie jednostek budżetowych przeprowadzona będzie zasada wyodrębnienia budżetu majątkowego od bieżącego. Inwestycje objęte budżetem majątkowym będą powtórzone w planie inwestycyjnym.

XI. Gospodarka pieniężna inwestycyjna w przedsiębiorstwach winna być ściśle wyodrębniona od gospodarki pieniężnej eksploatacyjnej w oparciu o zakaz zużycia środków obrotowych na cele inwestycyjne i na odwrót.

XII. Przedsiębiorstwa winny być wyposażone we własne, lub oparte na kredycie specjalnym, normatywne środki obrotowe. Przeprowadzone zostanie rozgraniczenie normatywnych i uzupełniających środków obrotowych.

XIII. Planowa gospodarka finansowa oparta zostanie na:

- 1) koncentracji środków pieniężnych przez każde przedsiębiorstwo i urząd dla danego rodzaju operacji w jednej instytucji finansowej i przeprowadzaniu przez tę instytucję wszystkich operacji czynnych i biernych,
- 2) zakazie posiadania rachunków w więcej niż jednej instytucji finansowej bez szczególnego zezwolenia,
- 3) przymusie uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym,
- 4) zakazie przetrzymywania gotówki w kasie ponad określone normy,
- 5) zakazie wzajemnego kredytowania się przez przedsiębiorstwa i urzędy,
- 6) ustalonych zasadach podziału zysku i pokrywania strat w przedsiębiorstwach państwowych,
- 7) kontroli elementów planowania i wykonywania planów finansowych,
- 8) udziale wszystkich sektorów gospodarczych w finansowaniu państwowego planu inwestycyjnego.

ROZDZIAŁ TRZECI.

Kontrola finansowa i współudział banków w ustalaniu planów finansowo-gospodarczych, rewizje, księgowość i bilanse.

XIV. System nadzoru i kontroli finansowej zostanie dla poszczególnych działów i jednostek osobno opracowany przez właściwe resorty w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

XV. W szczególności przedmiotem kontroli finansowej będzie:

- 1) ściśle wykonywanie obowiązujących planów finansowych,
- 2) przestrzeganie zasad oszczędnej i racjonalnej gospodarki finansowej,
- 3) przestrzeganie zasad polityki pieniężno-kredytowej.

XVI. 1) Kontrola finansowa, jak również współudział banków w opracowaniu planów finansowych jednostek gospodarczych, polegać będzie na:

- a) opiniowaniu planów finansowo-gospodarczych, jak również ich zmian oraz normatywów środków obrotowych
- b) ustalaniu zapotrzebowania uzupełniających środków obrotowych w formie kredytu,
- c) badaniu wszelkich dyspozycji pieniężnych z punktu widzenia zgodności z planem finansowo-gospodarczym, celowości oraz właściwości formy dyspozycji pieniężnej (gotówkowej—bezgotówkowej),
- d) badaniu systemu zakupu i sprzedaży, z punktu widzenia finansowego,
- e) badaniu elementów kosztów własnych.

2) W przypadku nieuwzględnienia opinii banku, o której mowa w pkt 1 lit. a) bank obowiązany jest zawiadomić swoją organizację nadrzędną, która z kolei, w razie nieuzgodnienia z organizacją nadrzędną jednostki gospodarczej, przedstawia sprawę Ministerstwu Skarbu do uzgodnienia z właściwym resortem.

XVII. Instytucje bankowo-kredytowe będą zobowiązane 1) sporządzać dla Ministra Skarbu, właściwego Ministra i Prezesa Centralnego Urzędu Planowania periodyczne sprawozdania o sytuacji finansowej poszczególnych działów gospodarczych,

2) zawiadamiać Ministra Skarbu i właściwego Ministra o istotnych uchybieniach w zakresie wykonywania planów finansowych oraz o faktach stwarzających zasadnicze trudności w gospodarce finansowej oraz dostarczać na żądanie Centralnemu Urzędowi Planowania wszelkich materiałów i informacji niezbędnych dla kontroli wykonania narodowego planu gospodarczego.

XVIII. Jeżeli bank finansujący stwierdzi, że przedsiębiorstwo wykazuje niezaplanowane straty, które mogą spowodować trwałe zachwianie równowagi finansowej przedsiębiorstwa, zawiadamia o tym Urząd Rewizyjny, który obowiązany jest w jak najkrótszym czasie przeprowadzić rewizję przedsiębiorstwa i złożyć Ministerstwu Skarbu i organom nadrzędnej jednostki gospodarczej odpowiednie sprawozdanie.

XIX. Rewizja ksiąg w przedsiębiorstwach państwowych może być przeprowadzona przez organa państwowe jedynie po uprzednim zawiadomieniu o tym Urzędu Rewizyjnym i uzyskaniu potwierdzenia na delegacji. Nie dotyczy to rewizji przeprowadzonych przez organa danego resortu, przez instytucje bankowo-kredytowe w zakresie ich działalności, które jedynie zawiadamiają Urząd Rewizyjny o zamierzone rewizji, przez Najwyższą Izbę Kontroli Państwa oraz władze powołane do ścigania przestępstw.

Akty okresowych rewizji dokonywanych przez banki i instytucje bankowo-kredytowe oraz na podstawie delegacji urzędów rewizyjnych winny w odpisach być przedstawione Urzędowi Rewizyjnemu.

XX. Normatywne zagadnienia z zakresu księgowości i bilansów zastrzeżone są kompetencji Ministra Skarbu. Obowiązek inicjatywy w tym zakresie spoczywa również na odpowiednich resortach.

XXI. Wnioski o zatwierdzenie bilansów składają Komisja Bilansowa, powoływane dla poszczególnych przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw przez organa uprawnione bezpośrednio lub na podstawie delegacji do zatwierdzania bilansów. W skład Komisji Bilansowej wchodzi przedstawiciel Urzędu Rewizyjnego.

XXII. Utworzony zostanie przy Ministerstwie Skarbu Instytut naukowy organizacji księgowości, sprawozdawczości i planowania finansowego.

ROZDZIAŁ CZWARTY.

Aparat finansowy.

XXIII. Aparat finansowy jest organem planowej gospodarki finansowej. Składają się nań aparat budżetowy, finansowo-kredytowy oraz ubezpieczeniowy.

XXIV. Powołanie organów finansowych przedsiębiorstw państwowych z aparatem finansowym określi zarządzenie właściwego Ministra w porozumieniu z Ministrem Skarbu w oparciu o zasady odpowiedzialności organów finansowych przedsiębiorstw za:

- 1) stan księgowości przedsiębiorstwa,
- 2) za zgodne z przepisami sporządzanie planu finansowego,
- 3) legalność wydatków.

XXV. Instytucje kredytowe i gospodarze kredytowane bezpośrednio przez Narodowy Bank Polski sporządzają coroczne plany kredytowe dotyczące ich zakresu działania i przesyłają je Narodowemu Bankowi Polskiemu, który przygotowuje ogólnopolski plan kredytowy i przedstawia go Ministerstwu Skarbu.

XXVI. Narodowy Bank Polski kontroluje wykonanie planu kredytowego.

XXVII. Narodowy Bank Polski finansuje:

- 1) bezpośrednio wymienione w ust. III p. 4 przedsiębiorstwa państwowe z wyjątkiem przedsiębiorstw budowlanych montażowych,
- 2) pośrednio t. j. za pośrednictwem właściwych instytucji kredytowych — pozostałe jednostki gospodarcze.

XXVIII. Centralnymi instytucjami kredytowymi są:

- Bank Gospodarstwa Krajowego,
- Państwowy Bank Rolny,
- Pocztowa Kasa Oszczędności,
- Bank Gospodarstwa Spółdzielczego,
- Bank Komunalny,
- Bank Handlowy w Warszawie,
- Bank Związku Spółek Zarobkowych.

XXIX. 1) Bank Gospodarstwa Krajowego jest centralną instytucją kredytu średnio i długoterminowego. Prowadzi gospodarkę środkami na cele inwestycyjne i jest wykonawcą techniczno-finansowym całości planu inwestycyjnego. W krótkoterminowe kredyty obrotowe zaopatruje państwowe przedsiębiorstwa budowlane i montażowe. Bank Gospodarstwa Krajowego może na podstawie Uchwały Rady Ministrów emitować obligacje na cele inwestycyjne.

2) Państwowy Bank Rolny finansuje wytwórczość i zbyty artykułów rolniczych i przemysłu rolnego oraz akcję inwestycyjną związaną z ustrojem rolnym. Państwowy Bank Rolny może na podstawie uchwały Rady Ministrów emitować obligacje na cele inwestycyjne. Państwowy Bank Rolny może posługiwać się siecią komunalnych kas oszczędności.

3) P. K. O. zajmuje się prowadzeniem pocztowego obrotu egzotycznego i jest zbiornicą środków pieniężnych. Pocztowa Kasa Oszczędności może nabywać na podstawie uchwały Rady Ministrów obligacje emitowane przez publiczne instytucje kredytu długoterminowego na cele inwestycyjne.

4) Bank Gospodarstwa Spółdzielczego finansuje środki obrotowe i inwestycyjne spółdzielczości. Bank Gospodarstwa Spółdzielczego może być wykonawcą w ramach akcji zielonej polityki inwestycyjnej Państwa prowadzonej ze specjalnych funduszy publicznych. Bank Gospodarstwa Spółdzielczego jest centralną finansową dla wszystkich spółdzielni kredytowych, których siecią posługuje się w akcjach własnych i zleconych.

5) Banki akcyjne t. j. Bank Handlowy w Warszawie i Bank Związku Spółek Zarobkowych finansują w zakresie kredytów obrotowych przedsiębiorczość prywatną, przy czym Bank Handlowy w Warszawie finansuje większe prywatne jednostki gospodarcze, a Bank Związku Spółek Zarobkowych mniejsze prywatne przedsiębiorstwa oraz rzemiosło.

Przez powyższe banki mogą być finansowane również spółdzielnie mieszkaniowe (szczególnie rzemieślnicze przez Bank Związku Spółek Zarobkowych), o ile spółdzielnie te nie korzystają z kredytów w Banku Gospodarstwa Spółdzielczego. W zakresie kredytów inwestycyjnych banki akcyjne finansują sektor prywatny w ramach planu inwestycyjnego.

Banki akcyjne mogą być wykonawcami w ramach akcji leśnej polityki inwestycyjnej Państwa.

6) Polski Bank Komunalny i Komunalny Bank Kredytowy w Poznaniu (do czasu zorganizowania Banku Komunalnego) sady na właściwych terenach kredytują związki samorządowe oraz samorządowe przedsiębiorstwa i zakłady użyteczności publicznej zarówno w zakresie środków obrotowych, jak i inwestycyjnych. W tym ostatnim zakresie banki te są wykonawcami polityki inwestycyjnej Państwa. Polski Bank Komunalny administruje Funduszem Zapomogowo-Pożyczkowym i na żądanie władz przeprowadza specjalne akcje kredytowe zlecone.

Banki komunalne posługują się w swoich akcjach siecią komunalnych kas oszczędności, dla których są centralnymi finansowymi.

7) Komunalne Kasy Oszczędności akumulują lokalne środki pieniężne i oszczędności. Finansują własność nieruchomością, rzemiosło, drobny przemysł i handel, mniejsze jednostki gospodarcze, rolnicze oraz mniejsze spółdzielnie mieszkaniowe i wiejskie, o ile nie są one finansowane przez inne banki, jak B. G. S. lub banki akcyjne.

Poza tym komunalne kasy oszczędności są aparatem dystrybucyjnym dla specjalnych kredytów przeprowadzonych centralnie przez inne banki.

8) Spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe akumulują wolne środki pieniężne i oszczędności i finansują różne potrzeby o charakterze gospodarczym swoich udziałowców.

Ponadto podobnie jak K. K. O. spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe są aparatem dystrybucyjnym dla kredytów rozproszonych z polecenia ich centrali finansowej t. j. B. G. S., a także przeprowadzonych centralnie przez inne instytucje kredytowe.

XXX. Bank Gospodarstwa Krajowego otrzymuje całość szczegółowego planu finansowego inwestycji do wykonania. Uruchamianie przezeń środków inwestycyjnych (kredytowanych i bezwrotnych) następuje na podstawie tytułów inwestycyjnych Centr. Urzędu Planowania. Na poszczególne kwartały Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania zleca zwolnienie środków inwestycyjnych w częściach określonych w stosunku procentowym do sumy przewidzianej w rocznym planie.

ROZDZIAŁ PIĄTY.

Zasady systemu finansowego w odniesieniu do przedsiębiorstw państwowych.

XXXI. Zostaną ustalone szczegółowe zasady systemu finansowego odnośnie przedsiębiorstw państwowych, oparte na analogii z określonymi w dalszym ciągu zasadami, dotyczącymi przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Przemysłu i Handlu.

XXXII. Przedsiębiorstwo wytwórcze otrzymuje od Centrali Zbytu za swą produkcję cenę rozliczeniową, pokrywającą planowane koszty własne oraz marżę zysku. Cena rozliczeniowa winna być ustalona indywidualnie dla każdego przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw.

XXXIII. Cena rozliczeniowa fabryczna powiększona o procentowe narzuty na utrzymanie Centralnego Zarządu Zjednoczenia, prowizję Centrali Zbytu, scalony podatek obrotowy oraz ewent. narzuty specjalne zatwierdzone w trybie przewidzianym dla ustalenia planów finansowych, — stanowi cenę rozliczeniową Centrali Zbytu. Cena, po której Centrala Zbytu sprzedaje produkcję, stanowi cenę efektywną.

XXXIV. Jeżeli cena efektywna różni się od ceny rozliczeniowej Centrali Zbytu — wynikająca z tego tytułu nadwyżka Centrala Zbytu wpłaca do Narodowego Banku Polskiego na rachunek różnic cen Ministerstwa Przemysłu, zaś niedobór pokrywa Narodowy Bank Polski z tego rachunku.

XXXV. 1) Zysk przedsiębiorstw państwowych dzielony będzie na podatek dochodowy, premię załogi i uzupełnienie normatywnych środków obrotowych. Podatek dochodowy wynosi nie mniej niż 10 proc. zysku, nie więcej jednak niż pozostaje po przeznaczeniu jego części na niezbędne uzupełnienie normatywnych środków obrotowych i premii załogi. W tym samym stosunku będą pobierane zaliczki mieszane na podatek dochodowy.

2) Zysk przedsiębiorstw w latach 1947 i 1948 podzielony będzie w sposób następujący:

- a) podatek dochodowy — 10 proc. zysku,
- b) premia załogi — 10 proc. zysku planowego i 20 proc. zysku ponadplanowego,
- c) zwiększenie własnych środków obrotowych — 80 proc. zysku planowego i 70 proc. zysku ponadplanowego, przy zastosowaniu postanowień ust. XXXIX.

XXXVI. Przedsiębiorstwa ustalą normatywny środków obrotowych na dzień 1.I.1947 r. oraz plan wzrostu normatywnych środków obrotowych po tej dacie w ramach planów finansowo-gospodarczych.

XXXVII. Jeżeli własne środki obrotowe przedsiębiorstwa wg bilansu na dzień 1.I.1947 r. przewyższają ustalone normatywny — nadwyżka podlega wpłacie do Narodowego Banku Polskiego na rachunek sum obrotowych Zjednoczenia wzgl. Centralnego Zarządu zależnie od podporządkowania przedsiębiorstwa.

XXXVIII. Jeżeli własne środki obrotowe przedsiębiorstwa wg bilansu na dzień 1.I.1947 r. nie pokrywają normatywny — Narodowy Bank Polski udzieli przedsiębiorstwu specjalnego kredytu, który zarówno w części kapitałowej, jak i odsetkowej podlega spłacie z rachunku sum obrotowych Zjednoczenia wzgl. Centralnego Zarządu.

XXXIX. Pokrycie planowego wzrostu normatywnych środków obrotowych po dniu 1.I.1947 r. nastąpi z zysków przedsiębiorstw zgodnie z ust. XXXV. Jeżeli zysk przedsiębiorstwa przewyższa zapotrzebowanie środków obrotowych, nadwyżka tytułem podatku dochodowego (ust. XXXV pkt. 2 lit. c) ulega wpłacie do Narodowego Banku Polskiego na rachunek sum obrotowych Zjednoczenia wzgl. Centralnego Zarządu. W przeciwnym wypadku niedobór podlega pokryciu z rachunku sum obrotowych Zjednoczenia wzgl. Centralnego Zarządu w formie dotacji.

XL. Prawo przeznaczenia części zysku na zwiększenie własnych środków obrotowych przysługują tylko tym przedsiębiorstwom, które ustalą normatywny środków obrotowych.

XLI. Nadwyżki na rachunkach sum obrotowych Zjednoczeń, wynikające z określonych powyżej wpłat i wypłat, podlegają przelewowi na rachunek sum obrotowych Centralnego Zarządu, zaś niedobory podlegają pokryciu z rachunku sum obrotowych Centralnego Zarządu. Nadwyżki na rachunku sum obrotowych Centralnego Zarządu podlegają przelewowi na rachunek sum obrotowych Min. Przemysłu i Handlu, zaś niedobory podlegają pokryciu z tego rachunku.

XLII. Część amortyzacji, ustaloną w stosunku procentowym do całości amortyzacji, przedsiębiorstwa wpłaca do Banku Gospodarstwa Krajowego na rachunek amortyzacji przedsiębiorstwa, z którego pokrywane będą wydatki przedsiębiorstwa związane:

- a) z nabyciem sprzętu i inwentarza podlegającego zachowaniu do majątku stałego,

b) z kapitalnym remontem obiektów majątku stałego.

Wydatki te będą ujęte w Państwowym Planie Inwestycyjnym w przewidywanych globalnych kwotach dla poszczególnych Centralnych Zarządów Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Rozporządzenia i szczegółowe przepisy wydane na podstawie dekretu z dnia 25.VI.1946 r. o Państwowym Planie Inwestycyjnym ustala:

- a) dolną granicę wartości, wzgl. czasokres użyteczności sprzętu i inwentarza podlegającego zachowaniu do majątku stałego,
- b) pojęcie nakładów na kapitalny remont obiektów majątku stałego, nie podlegających w przeciwieństwie do remontu bieżącego zaliczeniu w ciężar bieżących kosztów produkcji, ani w przeciwieństwie do nowych inwestycji aktywowaniu jako nowy składnik majątku stałego.

Finansowanie kapitalnych remontów przez B. G. K. następuje z tego konta na podstawie zatwierdzonych kosztorysów, w miarę nagromadzenia się wpłacanych przez przedsiębiorstwa funduszy z tytułu amortyzacji. W wypadkach jeżeli tego będzie wymagała sytuacja finansowa Państwa Rada Ministrów może przejściowo ograniczyć rozmiary wykorzystywania sum przeznaczonych na finansowanie kapitalnych remontów.

Wydatki powyższe dokonywane są pod kontrolą Banku Gospodarstwa Krajowego, przy czym, w razie zastrzeżenia Banku, sprawa uruchomienia robót rozstrzygana jest w drodze porozumienia pomiędzy właściwym resortem a Centralnym Urzędem Planowania.

XLIII. Jeżeli niezbędne wydatki przedsiębiorstwa z tytułów określonych w ust. XLII przekraczają w danym roku sumy wpłacone na rachunek amortyzacji — Bank Gospodarstwa Krajowego może udzielić przedsiębiorstwu na ten cel kredytu, który podlega spłacie z rachunku amortyzacji w następnym roku.

XLIV. Pozostałą część amortyzacji przedsiębiorstwo wpłaca do Banku Gospodarstwa Krajowego na rachunek inwestycyjny przedsiębiorstwa, z którego pokrywa się zadłużenie przedsiębiorstwa z tytułu kredytów inwestycyjnych na dzień 1.I.1947 r. w kapitale i odsetkach, jak również bieżące wydatki inwestycyjne, przewidziane w Państwowym Planie Inwestycyjnym.

Odписy amortyzacyjne dokonane w bilansach przedsiębiorstw za lata 1945 — 1946 podlegają również wpłacie na rachunek inwestycyjny przedsiębiorstwa — zaś kwoty już wpłacone z tego tytułu na dotychczasowy „rachunek funduszu amortyzacyjnego” i niezużyte na spłatę kredytów inwestycyjnych podlegają przeniesieniu na rachunki inwestycyjne przedsiębiorstwa.

XLV. Nadwyżki na rachunkach sum inwestycyjnych przedsiębiorstw podlegają przelewowi na rachunek sum inwestycyjnych Zjednoczenia wzgl. Centralnego Zarządu — niedobory na tych rachunkach podlegają pokryciu z rachunku sum inwestycyjnych Zjednoczenia wzgl. Centralnego Zarządu.

Nadwyżki na rachunkach sum inwestycyjnych Zjednoczenia podlegają przelewowi na rachunek sum inwestycyjnych Centralnego Zarządu, zaś nadwyżki na rachunkach sum inwestycyjnych Centralnych Zarządów — przelewowi na rachunek sum inwestycyjnych Min. Przemysłu i Handlu.

Niedobory na rachunkach sum inwestycyjnych Zjednoczenia podlegają pokryciu z rachunku sum inwestycyjnych Centralnego Zarządu, zaś niedobory na rachunkach sum inwestycyjnych Centralnych Zakładów — pokryciu z rachunku sum inwestycyjnych Min. Przemysłu i Handlu.

XLVI. Jeżeli z budżetu państwowego nie wynika co innego, nadwyżki na rachunkach różnic cen oraz sum obrotowych ulegają z końcem roku na podstawie zamknięcia bilansowego przeniesieniu na rachunek inwestycyjny w Banku Gospodarstwa Krajowego. Rachunki mogą być również dotowane ze Skarbu Państwa w ramach przewidzianych w budżecie państwowym.

W ciągu roku nadwyżki na poszczególnych rachunkach Ministerstwa Przemysłu i Handlu mogą być zużywane na pokrycie niedoborów na innych rachunkach tegoż Ministerstwa. Przeniesienie nadwyżek z rachunku sum inwestycyjnych na inne rachunki wymaga jednak uprzedniej zgody Ministra Skarbu.

Minister Przemysłu i Handlu dokonuje z poszczególnych rachunków wpłat do Skarbu Państwa przewidzianych w budżecie państwowym.

XLVII. Minister Skarbu może zobowiązać Narodowy Bank Polski i Bank Gospodarstwa Krajowego do notyfikowania obrotów na rachunkach Ministerstwa Przemysłu i Handlu w zakresie określonym zarządzeniem.

XLVIII. Wpłaty na poszczególne rachunki, jak również wypłaty z rachunków oraz przelewy awansowane będą na podstawie planów finansowych, zaś rozliczane na podstawie bilansów.

XLIX. Przekazanie przedsiębiorstwa w rozumieniu niniejszej uchwały należy rozumieć jednostki organizacyjne podległe Ministerstwu Przemysłu i Handlu, oparte w swej działalności o samodzielną rachunkowość i bilans z wyjątkiem przedsiębiorstw podległych Dyrekcjom przemysłu miejscowego.

ROZDZIAŁ SZÓSTY.

Przepisy wykonawcze i przejściowe.

L. Wykonanie niniejszej uchwały powierza się Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom i Prezesowi Centralnego Urzędu Planowania.

LI. Zasady zawarte w niniejszej uchwale będą stopniowo realizowane w miarę postępów osiągniętych w reorganizacji aparatu finansowego.

LII. Dotychczas udzielone kredyty inwestycyjne związkom samorządowym i spółdzielczości powinny być skonwertowane na kredyt długoterminowy nisko oprocentowany.

LIII. Uprawnienia zastrzczone niniejszą Uchwałą Radzie Ministrów przenosi się na Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów.

LIV. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW
(—) Józef Cyrankiewicz